

Frank SchmeiBer

LEGENDA O DRAČÍ HOŘE

ZČISTA JASNA DRAKOBIJCEM!

C PRESS

Legenda o dračí hoře

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

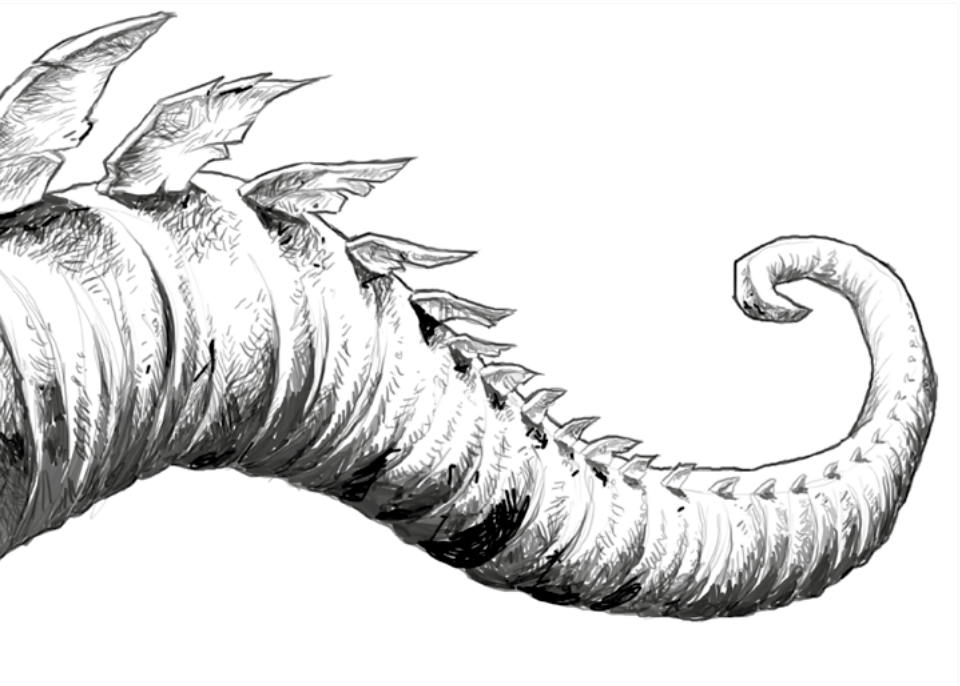

Frank Schmeißer

Legenda o dračí hoře – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

První díl velké trilogie

Frank Schmeißer

LEGENDA
O DRAČÍ HOŘE
ZČISTAJASNA DRAKOBIJCEM!

S obrázky Helga Vogta

CPress
Brno
2017

Visuté zahrady

Dubopád

Jasný les

ZEMĚ ELBŮ

Černá země

Devět věží

Bílí jezdcí

Temný močál

Nekonečný les

Dravá říčka

Zlaté návrší

Aréna

Zlatá Hora

DRAČÍ HORA

Kamenné údolí

Solné vodopády

Mělcina

Bublající jezero

Obří horý

ZEMĚ JIŽNÍHO VĚTRU

Dračí kopec

Obsah

Idioti, co bojují proti drakům	9
O prarodičích, rytířích a kouzelnících	15
Večeře	27
Všechno je lepší než tohle	33
Přání se závažnými následky	37
Zčistajasna drakobijcem	53
V domě drakobijců	65
Vešelé šympaťák a fešák	77
Postel v přihrádce na zeleninu	91
Nejtvrdší trénink na světě	99
Všelijaké neutěšené myšlenky	113
Sliny a slzy	123
Zlatá Hora na Zlatém návrší	137
V Dračí sluji	147

Královna má novinky (a chuť)	163
Příchod draků	177
Ohnivá bouře a polévkové hrnce	189
Hořící vlasy a hořící zadky	201
113 stupňů horečky	213
Draci mezi sebou	227
Tajný plán	237
Přísaha	247
V dolech	253
40. patro	271
Poslední boj	283

Idioti, co bojují proti drakům

Ve slavné Příručce k určování všech magických a nemagických druhů od Gertrudy Eleonory Hůlky-Krápotové je o druhu „člověk“ napsáno pouze:

Neuvěřitelně hloupí idioti, co bojují proti drakům.

A ještě:

Nejsou chutní. Ani se zelenými fazolemi.

To je zajímavé zejména proto, že legendární labužnická kuchařka a čarodějnice Hůlka-Krápotová věnovala i úplně obyčejnému kuchyňskému švábovi celých devět nadšených stránek, na kterých opěvuje krásu a inteligenci švábů a přidává ještě patnáct receptů (včetně „švábího kompotu s třešněmi“ a „švábí polévky s lanýži a začerstva přidaným zlatým křechem“).

Kdyby Oskar Beránek, bystrý dvanáctiletý kluk, znal knihu Hůlky-Krápotové, rozčílilo by ho, že pro člověka našla jen tak málo slov. Oskar by její heslo doplnil ještě aspoň o „k smrti nudní“ a „pořád usínají“.

Ale Oskar neznal ani knihu, která je podle časopisu *Moderní čarodějnická kuchyně* prostě nepostradatelným rádčem pro všechny magické mlsné jazýčky, ani nikdy neslyšel jméno Gertruda Eleonora Hůlka-Krápotová. Oskar ani nevěděl, že čarodějnice vůbec existují!

Znal jen dvě bytosti blízké čarodějnicím, svou učitelku matiky paní Krausovou, co si na něj zasedla, a pratetu Betinu, již se zbytečně neříkalo „bláznivá tetka Betka“. Ostatně ta teď zrovna tvrdě spala. A ze spaní se usmívala. Možná proto, že

měla hlavu pohodlně uloženou na velkém kusu švarcvaldského dortu s višněmi a šlehačkou.

Oskarův dědeček Pavel Beránek, který seděl proti tetě Bettině, se neusmíval. Hlavu měl zakloněnou a chrápal tak nahlas, že Oskar už ani nerozuměl, co mu povídají vlastní myšlenky. Babička Hana měla hlavu opřenou o desku stolu, pevně svírala karty v ruce a ve spaní odfukovala višni z dortu. Tam a sem.

Tam a sem.

Oskar tu seděl, v ruce držel karty a jako hypnotizovaný se díval na višni, která se vždycky znovu skutálela zpátky a těsně předtím, než by se skulila babičce do pusy, byla opět odfouknuta.

Tak to šlo každý den. Celé měsíce. Tak dlouho totiž trvala partie kanasty, která každý den přesně ve tři hodiny pokračovala.

Oskar však byl jediný, kdo dosud vyložil. Čtyři krále, přesně řečeno celkem čtyřicet bodů.

„Dědo! Jsi na radě!“

Žádná odpověď.

„Dědo!“

Tahal dědečka za rukáv, dokud ho neprobudil. „Co? Co je?“ zamumlal.

„Jsi na řadě,“ opakoval a děda začal hledat brýle.

„Máš je ve vlasech,“ ukázal mu Oskar na čelo.

„Děkuju,“ odpověděl, nasadil si brýle, jako ve zpomaleném filmu vzal z balíčku kartu a několik minut se na ni díval. Oskarovi netrpělivostí brněly nohy. Jako kdyby mu v žilách místo krve běhali mravenci.

„Hm,“ přemýšlel dědeček. Zasunul novou kartu mezi ostatní. Pak ji zas vyňal a znovu na ni chvilku zíral, než ji zařadil na jiné místo karetního vějíře.

„Ještě chvilinku,“ zamumlal a svažtil čelo.

Oskar poposedával na židli. Kousal se do rtů a sledoval, jak starý muž šnečím tempem přerovnává karty.

A důkladně je hodnotí.

A znovu přerovnává.

A přitom mu karty spadnou pod stůl.

„Hoplá.“

Oskar v duchu zasténal a posunul se s židlí dozadu, aby dědovi pomohl sbírat. Ten však jeho pomoc stroze odmítl.

„Hej! Nekoukej mi do karet!“ zvolal a s odevzdaným povzdechnutím se ponořil pod stůl, aby si karty posbíral sám.

Oskar tiše záupěl. To může trvat. O pět minut později se zpod stolu ještě pořád ozývalo funění a tlumené nářky.

Tak to šlo každé odpoledne: dort, kanasta a káva. „Čas mouchy tse-tse,“ říkala tomu teta Betina. Houbeles, myslel si Oskar. Z jeho pohledu byla kanasta jen jiné slovo pro tiše sedět a dívat se, jak si dědeček, babička a tetka Betka dopřávají odpolední pospání.

Je možné představit si něco nudnějšího?

Ale skutečně smutné na celé věci bylo, že tahle každodenní odpolední ospalá společnost u karet byla v Oskarově životě nejvíc vzrušující událostí.

O prarodičích, rytířích a kouzelnících

Každé dítě dobře ví, že dědeček a babička jsou na světě hlavně proto, aby své vnuky a vnučky rozmazlovali, jak jen to jde. Přinášejí hory cukroví, pořádají báječné výlety a podporují potomky v děláních nejrůznějších bláznivin. Zkrátka prarodiče jsou absolutní špička.

Oskar, sportovně založený kluk se sklony k neustálému pohybu, to viděl jinak. Protože jeho dědeček a babička byli úplně jiní. Z obav, že by si vnouček mohl zkřivit jeden z cených hnědých vlasů na hlavě, by ho nejráději zabalili do vaty a uložili do trezoru.

Zkrátka prarodiče Beránkovi byli přímo posedlí představou, že celý svět má na mušce právě jejich vnuka. Proto Oskar nesměl –

NIC.

Což samozřejmě považoval za nevýslovně strašné.

Vždyť babičku a dědu nenavštěvoval jen občas v neděli, ale žil s nimi a bláznivou tetkou Betkou pod jednou střechou v Zálesí, poklidném městečku s necelým tisícem obyvatel. Bylo to mírumilovné místo s jedním znuřeným policistou, nekonečnými lesy a průzračnými potoky v okolí. Kdo vystoupal na kostelní věž, viděl na obzoru hory, jejichž vrcholky byly i v létě pokryté sněhem. V pohoří pramenila řeka, která se dokázala za bouřky vzdouvat jako moře.

Zálesí bylo přímo stvořené pro Oskara a podobné děti, které měly dobrodružné choutky a chtěly objevovat svět. Jak rád Oskar dřív bezcílně bloumal městečkem, lízal zmrzlinu a nastavoval pihami posetý obličej slunci. Miloval lezení po stromech až nahoru do rozkývané koruny. A k smrti rád běhal s ostatními dětmi po lese, který začínal jen pár kroků za domem a kde žili lišky, srny a prý i vlci.

Ano, dřív, když ještě k babičce, dědovi a pratetě Betině jezdíval jen na návštěvu, si plnými doušky užíval prázdnin v Zálesí.

Ale to bylo dřív.

Když tu ještě byli jeho rodiče.

Než vyjeli prozkoumat tu tajuplnou sopku v jižním Tichomoří. Na expedici, ze které se nikdy nevrátili.

Jako lusknutím prstů se všechno změnilo. Co bylo včera dovoleno, bylo dnes přísně zakázáno. Do lesa? Zakázáno. Přivést si kamarády domů? Zakázáno.

Oskar nesměl ani vyjít ze zahrady, která obklopovala dům sytě zeleným trávníkem a zeleninovými záhony. S kamarády se to beztak brzy vyřídlilo samo. Které dvanáctileté dítě si získá přátele, když o každé velké přestávce se na školním dvoře objeví děda nebo babička, aby na něj dohlédli? To je šíleně trapný.

Oskar odložil karty. Vzdal se myšlenky probudit příbuzenstvo. Bylo to marné. Vstal a opustil karetní kroužek, aby se aspoň prošel po zahradě.

Domovní dveře za ním hlasitě zaklaply. Oskar zamumlal a mžoural na šedivé nebe. Slunce vidět nebylo, ale aspoň přestalo pršet. Přesto byl trávník prosáklý vodou jako bažina a Oskar raději při procházce zůstal na pěšině, aby si nepromáčel boty. Cestička vedla okolo domu a k brance, která byla neustále zamčená. Ve špatné náladě kroužil jako závodní jezdec po dráze. Jenže bez závodního auta, bez radosti a napětí, podmračeně a s rukama v kapsách.

Dům, ve kterém rodina Beránků po staletí bydlela, stál trochu v pozadí za hezkými domy sousedů. Jako kdyby se styděl za svou ošklivost. A ošklivý opravdu byl. Měl jen málo oken a ještě navíc malých. Tvarem krychle připomínal krabici, byl natřený špinavě šedou barvou a působil nemotorně, jako slon v porcelánu.

„Žiju jako v hnusném, zatraceném domově důchodců plném šílenců! V příšerně nudné, zatracené věznici!“ zuřil polohlasně Oskar a zlostně kopal do kamínků na cestě. Když před sebou uviděl jeden velký jako skleněnka, rozběhl se a vztekle ho nakopl, až velkým obloukem přeletěl křoviny u plotu směrem na ulici.

„Jau!“ Oskar se lekl a strnul. Neodvažoval se pohnout nebo hlasitě dýchat.

„Aspoň omluvit by ses mohl!“ ozval se za plotem hluboký, rozzlobený hlas.

Oskar se kousl do spodního rtu. Co má dělat? Utéct? Zůstat strnule stát a doufat, že ten cizí člověk půjde dál? Konec konců za vysokými keři je dobře ukrytý...

„Mluvím s tebou, Oskare!“ pokračoval hluboký hlas.

Uf. Tak to musí být soused, doktor Pompel, vysoký tlustý muž s legračním vouskem pod nosem.

„Je mi líto, to jsem nechtěl!“ vykřikl rychle a rozběhl se k plotu. Rozhrnul několik větví – a uviděl úplně cizího člověka.

Muž s hlubokým hlasem byl stejně velký jako doktor Pommel, ale na rozdíl od něj vyloženě hubený. Skoro celý obličej měl zarostlý dlouhým, zanedbaným plnovousem hustým jako keř, kde hnízdí kosové. Zpod špičatého klobouku mu splývaly rozčuchané prameny vlasů.

„Co tak koukáš?“ zeptal se nevlídně a mnul si čelo. Malé, světlé oči mu jiskřily.

„Nic, no... promiňte,“ zajíkal se Oskar a zahanbeně sklopil oči. Věděl, že je nezdovilé na někoho tak upřeně zírat. I když dotyčný měl místo bundy či kabátu šedivý přehoz a k němu kalhoty, které vypadaly tak ošuntělé a škrábavě, jako by byly ušité z pytlů od brambor. Kalhoty mu v pase držel široký kožený řemen se stříbrnou přezkou v podobě sokola.

Tak podivně vypadajícího člověka Oskar ještě nikdy neviděl. Ani v televizi.

„Určitě si myslíš, že vypadám podivně,“ pokračoval muž cíhavě. Oskar raději neodpověděl. Mráz mu přeběhl po zádech. O krok ustoupil.

„Přitom sám vypadáš nemožně!“ rozčiloval se neznámý. A měl pravdu. Oskar na sebe pohlédl. Měl okrové látkové kal-

hoty a bílou košili s tuhým límcem, který ho škrtil. K tomu tmavozelené manšestrové sako, na nohou béžové ponožky a hnědé boty. Na hlavě kostkovanou čepici se štítkem, ve které vypadal, jako kdyby se na něj vydělal pták.

„To moje teta,“ zašeptal nejistě a pokrčil rameny.

„Co s tím má tvoje teta společného?“ zeptal se muž.

„Každé ráno mi připraví, co si mám obléknout,“ odpověděl Oskar a zrudl. Tetka Betka si vzala do hlavy, že je jeho módní poradkyní. V mládí nějaký čas skládala trička v módní branži a dodnes na to byla nesmírně hrdá. Když to na sebe natáhl, vždycky ho obrátila k zrcadlu, vydechla: „Jako skutečný džentlmen!“ a políbila ho na hlavu. Oskarovi se to docela líbilo.

Bohužel však bylo oblečení, které pro něj vyhledávala, asi sto let staré. A teta Betina reagovala na kritiku velmi citlivě. S hrůzou si vzpomínal na ráno, kdy si odmítl obléknout růžovou plátěnou košili. Teta se nejprve rozplakala, potom pobíhala po domě, třískala dveřmi a vykřikovala, že její život už nemá smysl. Celý měsíc Oskara přehlížela, jako kdyby byl vzduch. Páchnoucí, zamořený vzduch...

„Haló? Haló! Oskare!!! Přestaň snít!“ Neznámý ho drsně vytrhl ze zamyšlení. Chlapec polekaně couvl ještě o kousek dál do zahrady.

„Neboj se, já nekoušu,“ pokusil se starý muž o vlídný úsměv. Ale nepodařilo se mu to. Jeho vrásčité obličej vypadal, jako kdyby právě s požitkem pozřel pár štěňátek.

Přesto se v Oskarovi probudila zvědavost. Kdo je ten muž a odkud zná jeho jméno? Ze Zálesí určitě není. To je malé městečko, kde každý každého zná. I když neopouští svou zahradu.

Dodal si odvahu. „Vy nejste odtud, že ne?“

„Ne,“ přisvědčil stařec. „Vůbec ne. Přicházím zdaleka. Z Dračí hory na Zlatém návrší.“

„Z Dračí hory?“ opakoval Oskar.

„Na Zlatém návrší. Ano.“

„To neznám.“

„Dračí hora na Zlatém návrší je pravděpodobně nejpodivnější země, jaká existuje! Mám ti o ní něco povědět?“ zeptal se muž a oči se mu zatřpytily.

„Proč ne?“ přikývl Oskar – už dlouho mu nikdo žádný příběh nevyprávěl. Aspoň ne do konce. Babička i dědeček vždycky usnuli, když to začalo být napínavé.

„Tak dobře.“ Muž si zapálil páchnoucí dýmku a vyfoukl několik kouřových trojúhelníků, čtverců a obláčků, které vypadaly jako psi hromádky. „Dračí hora na Zlatém návrší je jediná země na světě, kam se člověk nedostane pěšky ani autem.“

„Je to ostrov?“ Oskar sklidil zlostný pohled.

„Ne. A neskákej mi do řeči, nemám to rád!“ okřikl ho stařec.

„Tak promiňte,“ zahuhňal Oskar.

Neznámý se nadechl a pokračoval: „Do Dračí hory na Zlatém návrší se člověk může jen přenést svým přáním. Protože Dračí hora je magická země. Přesněji řečeno magické království.“

„Joj. Tak magické království,“ opakoval Oskar a pomyslel si: Ten dědek nemá všech pět pohromadě. „A kdo tam žije? Jednorožci?“

„Ano. Jsou tam jednorožci. Dokonce spousta. Jsou doslova pohromou. Všude močí na cesty a pořád se posmívají normálním koním. A teď už mě konečně přestaň přerušovat.“

„Tak promiňte,“ zase zahuhňal Oskar.

Stařec se na něj přísně podíval a vyprávěl dál. „Ale samozřejmě tam nežijí jen jednorožci. Je tam ještě mnoho jiných magických bytostí: elfové a víly, trpaslíci a trollové a samozřejmě...“ skromně se usmál, „kouzelníci.“

„Kouzelníci?“ zeptal se Oskar.

„Kouzelníci! A je to tam nádherné. Hory pokryté sněhem se třpytí ve večerním slunci jako ryzí zlato, řeky jsou prů-

zračné jak horský křišťál a jezera modrá jak nebe v létě. Vůbec nepřeháním, když říkám, že naše hlavní město Zlatá Hora je nejnádhernější město všech dob! Hezoučké domky z červených pálených cihel se k sobě tulí a vinou se jasně osvětlenými uličkami. Výlohy cukráren a obchodů s bonbony jsou

přeplněné dobrotami. Restaurace zvou k návštěvě a hodování. Je to opravdu ráj.“

Oskar mlčel. Pusu měl otevřenou jako vrata do stodoly. Stařec však ještě zdaleka neskončil. „Nebohé děti, které ztratily rodiče a u babiček a dědečků se k smrti nudí, jsou v Dračí hoře na Zlatém návrší obzvlášť vítané.“

Oskarovi ta slova zasadila ránu do srdce. Jako vždycky, když se někdo zmínil o jeho rodičích. Už dávno se nikde necítil vítaný. „Opravdu?“ zašeptal.

Starý muž se usmál a lehce přikývl. A bylo to ještě lepší! Když promluvil, zněl jeho hlas slavnostně: „Neboť v Dračí hoře čekáme na jednoho úplně zvláštního chlapce. Na vyvoleného. Legenda vypráví o dvanáctiletém lidském chlapci jménem Oskar, jehož rodiče zmizeli v jižních krajích na hoře chrlící oheň.“

Oskarovi se zatajil dech. „Vyvolený?“ vypravil ze sebe. Hlava se mu točila jako na kolotoči. To musím být já! pomyslel si. A: To není možné! To jsem já. Určitě ano! A: Nezešměšňuj se!

Chvěl se rozčilením. Pak se zpotil a naskočila mu husí kůže. Může být na světě ještě jiné dítě, které se jmenuje Oskar a jehož rodiče zmizeli v Tichém oceánu?

„My v Dračí hoře milujeme děti,“ pokračoval starý muž a pronikavě se na Oskara zahleděl. „Zažívají u nás báječná dobrodružství! Zachází se s nimi jako s urozenými rytíři a jsou obdivované.“

„Urození rytíři. Obdivovaní. Dobrodružství,“ zajíkal se Oskar. Na něj se děti ve škole neřvaly obdivně, ale spíš na něj opovržlivě shlížely. Jako na plíseň právě objevenou na noze.

„Chtěl bys do Dračí hory na Zlatém návrší? Chtěl bys za sebou nechat tuhle nudu?“ zeptal se stařec a znechuceně pohlédl na špinavě šedivý krychlový dům. „Zálesí?“

Náhle se Oskar vzpamatoval. „Rozmyslím si to,“ odpověděl stroze a sklopil oči. Ten chlap je přece úplný cvok!

„Dobrá, souhlasím,“ odpověděl stařec a Oskar k němu vzhlédl.

Neznámý však byl pryč.

Chlapec se rozhlédl.

Ne, stařec prostě zmizel!

Kdyby lépe nastražil uši, slyšel by tiché klapnutí. A kdyby zbystřil zrak, objevil by obláček kouře ve tvaru sokola, který mával mohutnými perutěmi a zmizel vysoko nad Oskarovým špinavě šedým domem.

Večeře

Když Oskar vešel do domu, bylo už na stole prostřeno k večeři. Teta Bety seděla v obývacím pokoji na gauči před obrazovkou a nahlas komentovala program v televizi.

„Tak sis ho neměla brát, ty hloupá náno!“ rozčilovala se na herečku ve svém oblíbeném nekonečném seriálu.

Velké city. Velké drama. Pestrý, vzrušující život. Tetka Betka milovala telenovely. Celý den si zařizovala podle nich. Dopoledne mezi devátou a čtrnáctou hodinou a podvečer mezi sedmnáctou a devatenáctou patřila televize jí. Po večeři znova od dvaceti hodin, kdy byl na programu teleshopping.

Dědeček a babička chystali v kuchyni večeři, cinkaly skleničky, zvonily příbory. Všechno bylo jako vždycky. Ale přece jenom trochu jiné. V Oskarově hlavě vířila spousta myšlenek.

Rytíři. Víly. Kouzelníci. Dračí hora na Zlatém návrší. Dobrodružství.

Vyvolený.

Nedokázal si to ujasnit.

Vždyť je to všechno nesmysl! Ten stařec byl zkrátka blázen. Jen blázen. Oskar zavrtěl hlavou a usmál se. Pěkně ho ten dědek doběhl.

Kouzelníci neexistují. Samozřejmě nemyslí ty, co několika triky a praštěným kloboukem vodí za nos pětiletá mrňata na dětských narozeninách...

Všechno je to nesmysl. Trpaslíci. Žijí v Dračí hoře na Zlatém návrší také trpaslíci? Zmínil se ten neznámý i o nich? Pokoušel se vzpomenout si.

„Jdi si umýt ruce! Budeme večereť,“ přikázala babička vycházející z kuchyně. Jako vždycky měla na sobě hladce vyžehlenou bílou blůzu zastrčenou do černé sukně sahající po kotníky. Oskarova babička vypadala jako přísná učitelka ze starých strašných časů, kdy žáci za chybičku při počítání z paměti, kolik je $1524595651,23 \times 6856843514,07$, byli bití pravítkem přes zadek.

V ruce nesla konvici s kouřícím odporným červeným čajem. Byl smíchaný z různých příšerných bylin. Obzvlášt'

hnusně chutnaly, když se z nich uvařil čaj. Byl nepoživatelný, ale dokázal úžasně prodloužit život – aspoň to sliboval muž v turbanu zobrazený na krabičce s čajem.

Oskar si poslušně svlékl sako, zul si boty a spěchal do koupelny. Zavřel za sebou dveře, roztočil vodovodní kohoutek a sedl si na kraj vany. Neměl hlad. Žaludek byl i bez večeře už dost vytížený. Chvilími se rozrušením svíral, potom se obracel, jako kdyby se mu mělo udělat zle.

„Prostě se přenést svým přáním,“ šeptal Oskar. „Jenom přáním.“

Pokus nemůže škodit. Vždyť je to stejně jen nesmysl.

Ale co když ne?

Srdce mu bušilo.

„Všechno v pořádku?“ uslyšel za dveřmi babičku.

Polekaně sebou škubl a podíval se na hodinky. Úplně zapomněl na čas. Skoro dvacet minut už sedí na kraji vany!

„Ano! Už jdu!“ zavolal.

U stolu si dědeček právě nakládal na talíř hromadu kyselých okurek. Děda miluje všechno kyselé. Asi je to i důvod, proč je s Oskarovou babičkou již šedesát let šťastně ženatý – babička Hana se skoro pořád tváří kysele.

„Čaj?“ zeptala se babička, když si Oskar sedl.

Beze slova nastavil šálek. Zápach čaje se rozšířil po místnosti. Jako každý večer.

Teta Bety odkrojila suchý okraj z krajíce chleba, namazala ho vepřovým sádlem a s požítkem se do něj zakousla. „Kdo chce?“ zeptala se s plnou pusou a podávala chleba dál. Děda Pavel si vzal.

Oskar neměl hlad. Ani trochu.

Nedokázal se už ovládnout. „Povězte mi,“ začal a sám se musel své hloupé otázce zasmát, „kouzelníci, čarodějnice, víly a podobné bytosti samozřejmě neexistují, že ne?“

Teta Bety se zakuckala a prskala maličké drobečky kůrky přes stůl. Děda, který vidličkou lovil poslední okurku ve sklenici, strnul a babička upustila konev s čajem. Ta s břinknutím dopadla na stůl. Horký čaj se rozlil po bílém ubruse a zbarvil ho do růžova.

„Co to povídáš? Podívej se, co jsi zavinil!“ hubovala babička a rychle vysušovala stůl ubrouskem. „Kouzelníci! Takový nesmysl!“ pronikavě se zasmála.

Děda mlčel. Zbledl jako stěna. Teta Bety pořád ještě vykašlávala drobečky chleba a prskala je po celé jídelně.

„A taky neexistuje žádná země, která se jmenuje Dračí hora na Zlatém návrší?“

„Samozřejmě ne!“ zvolala babička. „Kdo, prosím tě, něco takového tvrdí?“

Oskar neodpověděl. Kdyby se zmínil o starém muži, nadělal by si nepříjemnosti. Nesměl mluvit s nikým cizím. A sejít z pěšiny, když je trávník nasycený vodou, také nesměl.

„Nikdo. To jsem jen zaslechl ve škole.“

Babička přimhouřila oči. Nevěřila mu ani slovo.

Několik okamžiků všichni mlčeli.

„Takže jste ještě nikdy neslyšeli nic o Dračí hoře na Zlatém návrší?“ dotíral Oskar.

„Ne!“ vykřikl dědeček a ani se na něj nepodíval. Bledá barva obličeje se pomalu měnila na rajčatově rudou.

Oskar strnul. Dědeček byl přísný a svými pevnými pravidly mu znepríjemňoval život, ale ještě nikdy ho neslyšel tak zařvat.

Co se tu jenom děje?

Všechno je lepší než tohle

Krátce před osmou hodinou se bláznivá tetka Betka opět stáhla do obývacího pokoje, aby se u televize mohla trošku rozčilovat. „Jsou to všichni idioti!“ vykřikla, ještě než hlasatel ve zprávách dokončil pozdrav.

Pro Oskara to znamenalo jít spát. V takovém případě mohl fňukat a odmlouvat, jak chtěl – nejpozději ve čtvrt na devět musely jeho kalhoty viset přesně složené přes židli. Na nich košile, na ní čisté prádlo, před ním ponožky a u židle boty. Všechno samozřejmě vzorně vyrovnané a připravené, aby si to mohl i potmě rychle obléknout a prchat z domu. Oskarův dědeček totiž prohlašoval: „Koneckonců člověk nikdy neví, co se stane, když se setmí.“

Nikoho v domě Beránkových nezajímalo, že jiné děti touto dobou ještě běhají venku a baví se. Oskar vklouzl do pyžama. Bylo bleděmodré a na prsou mělo obrázek hloupě se šklebícího medvěda v brýlích, který lžící vybírá med z velkého hrnce. Oskar ten hadr nenáviděl, ale pyžamo vlastnoručně ušila teta Bety a byla na ně velmi pyšná. Zkrátka nepřenesl přes srdce, že by ho nenesil.

Obvykle večer ještě dlouho nemohl usnout, ležel a díval se z postele na nebe. Kdo by také mohl usnout, když mu k uším doléhá smích a výskání dětí ze sousedství? Oskar sledoval oblaka táhnoucí po obloze a pokoušel se rozeznávat v nich zvířata nebo bájná stvoření: draky, orly nebo obludy, které se pronásledovaly.

Ale onoho večera mu nezbylo ani to. Děda Beránek přinesl z kůlny vysoký žebřík, opřel ho o stěnu domu, zavřel okenice Oskarových oken a zamkl je masivním visacím zámkem. Potom přišel k němu do pokoje a zkontroloval svou práci. Okno se nedalo otevřít. Všechno bylo zajištěné.

Spokojeně mu dal dobrou noc, vyšel z místnosti a zavřel za sebou dveře.

Oskar ležel v temném pokoji jako vězeň. Rozsvítil si lampičku na nočním stolku a ze zásuvky vytáhl balíček dopisů

stažených gumičkou. Všechny byly od rodičů. Papír se časem osahal a ušpinil, tak často je chlapec bral ze zásuvky a pročítal.

Za poslední tři roky k nim nepřibyl ani jeden.

Jak daleko do minulosti si Oskar dokázal vzpomenout, vždycky občas trávil několik dní v Zálesí, když rodiče, oba geologové, odjeli zkoumat své milované sopky. Před čtyřmi lety ale náhle narychlo vyrazili na velkou expedici. Se třemi kufry a spoustou slzí vyložili Oskara u prarodičů a odcestovali do Tichomoří.

Den za dnem, bez ohledu na to, jestli sněžilo, pršelo nebo byla bouřka, běžel Oskar ještě před snídaní k poštovní schránce a čekal na dopis. Listonoš pro něj také pravidelně vylovil z brašny dopisy a pohledy s obrázky bílých pláží, tyrkysově modrého moře a barevných nápojů se slunečnicí ve sklenici.

Někdy dokonce před domem zastavilo auto balíkové pošty a Oskar vlekl do svého pokoje velký balík. S bušícím srdcem odtrhával pásy lepenky a celé hodiny trávil obdivováním tajuplných věcí, které mu rodiče poslali: pera exotických ptáků, mušle velké jako dlaň, kameny, které v noci svítily.

Potom, krátce po jeho devátých narozeninách, všechno náhle skončilo.

Nepřišel žádný dopis, žádný pohled ani balík – nic. Řadu měsíců Oskar přesto každé ráno chodil k poštovní schránce a čekal. Ale místo psaní od rodičů pro něj listonoš měl jen smutný úsměv, pokrčil rameny a jel dál. Oskar sklopil hlavu a šoural se zpátky do domu.

Vypadalo to, že sopka jeho rodiče pohltila.

Po miliontém si teď prohlížel fotografie a pohledy, nekonečné pláže lemované palmami, obrovské hady, pestré, třpytivé ryby a křiklavě barevné ptáky...

Oskar ty obrázky do sebe vpíjel. Čím víc postrádal rodiče, tím víc si přál odtud zmizet. Prostě za sebou nechat ten ošklivý dům a neuvěřitelnou nudu.

„Zhasni, Oskare! Je čas spát!“ zavolala babička přede dveřmi a děti ze sousedství venku začínaly hrát druhé kolo schovávané.

„Deset, dvacet, třicet, před pikolou za pikolou nikdo nesmí stát, nebo nebude hrát! Deset dvacet, už jdu!“

To je jedno, co na něj čeká – všude to bude hezčí než tady.

Nebude to nakonec pro všechny nejlepší, když prostě zmizí? Rozplyne se ve vzduchu?

Oskar odložil pohledy, zhasl lampičku, zavřel oči a přál si, jak nejsilněji dokázal, být v Dračí hoře na Zlatém návrší.

Přání

se závažnými následky

„Přeju si být v Dračí hoře na Zlatém návrší! Přeju si být v Dračí hoře na Zlatém návrší! Přeju si být v Dračí hoře na Zlatém návrší!“

Oskar opatrně otevřel oči a... neviděl nic. Žádné jedno-rožce ani rytíře. Byla tma. Zadržel dech.

Opatrně tápal rukou po okolí – a zhluboka vydechl. Všechno kolem bylo jako vždycky. Pořád ještě ležel ve své posteli. A na sobě měl bleděmodré pyžamo, a ne rytířské brnění. Stařec ho obelhal. Napálil ho.

Oskar zíral do prázdna. Trošičku byl přece jen rád, že pořád ještě leží ve své posteli. Na druhou stranu ale nebude nic s dobrodružstvími, nebude obdivovaný a nestane se rytířem.

Všechno zůstane při starém, jenom nuda.

Obrátil se na bok – a prudce ucukl rukou. Co to bylo? Vedle něj někdo ležel! Teď také slyšel něčí tichý dech, zrychlený a přerývaný.

Oskar ztratil nervy. S výkřikem vyskočil. Neznámý v jeho posteli také polekaně vykřikl. Byl to kluk. A měl vysoký hlas. Zněl mladě. Hodně mladě. Možná na osm, devět, deset let.

Oskar se hnál ke dveřím. Ale žádné tam nebyly. Přejížděl rukou po stěnách a hledal vypínač. Nic nenašel. Volal babičku a dědu a hlas na posteli začal naříkat. Ale ani prarodiče nepřišli.

Na okamžik zaplavila Oskara panika. Proč ho nikdo neslyší? Bušil pěstmi do zdi, až ho rozbolely, slzy se mu draly z očí a nakonec vyčerpaně klesl na podlahu.

Otevřely se dveře.

Konečně. Oskar vyskočil.

„Dědo!“ vykřikl, ale okamžitě zmlkl.

Na prahu stál obrovský muž. Vysoký a rozložitý tak, že se sotva protlačil dveřním rámem dovnitř. Vyšší a rozložitější než všichni muži, které Oskar kdy viděl. A v ruce držel pochodeň. Do místnosti proniklo světlo.

Oskar se otočil.

Tohle nebyl jeho pokoj.

Místnost měla holé stěny. Šedivé a špinavé. Uprostřed stálo několik jednoduchých postelí stlučených z hrubě otesaných trámů. Jinak byla prázdná. Žádný stůl ani židle, jen špína a postele. A na jedné z nich ležel malý kluk. Vypadal křehce, byl hubený, kudrnaté blondaté vlasy měl rozčuchané, oči vykulené. Měl strach.

Obr s pochodní dusal k nim. Na hlavě mu seděla zprohýbaná železná přilba. Byl do poloviny těla nahý a boule svalů pokrývaly nespočetné jizvy. Kalhoty z hrubé šedivé látky měl stejné jako stařec, se kterým Oskar mluvil. Na širokém opasku napravo mu visel ohromný meč a nalevo dýka.

Ale Oskarovi se netřáslly ruce strachy ze zbraní.

To kvůli očím. Obr totiž žádné neměl. Tedy nebyly vidět, protože je zakrýval šátek. Jako při hře na slepou bábu, pomyslel si Oskar – jenže obr neměl náladu na hraní.

„Bruovuhooohu!“ zaburácel a odhalil několik zubů, jaké by nadchly každého hrocha. Mohutné žluté tesáky trčely ze spodní čelisti a vypadaly jako zmenšená napodobenina balvanů ve Stonehenge.

Obrovské, odporné raťafáky.

Oskarovi projela hlavou jediná myšlenka: utéct!

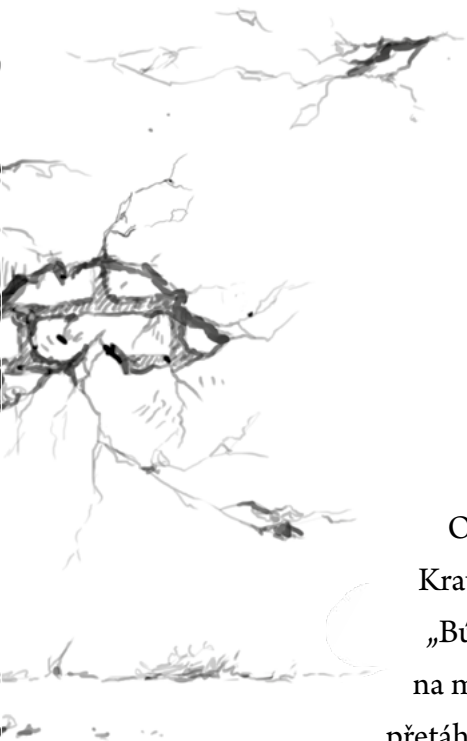

Rozhlédl se. Místnost neměla okno ani druhé dveře. Tak se protáhnout kolem něj?

Obr zavrčel. Oskar sebou škulbl. Ne. Je sice obratný, ale na tohle si zkrátka netroufá.

Udělal tedy to, co se naučil ve škole. Nehnul se z místa a usmál se. Jako kdyby všechno bylo v pohodě a on zcela nad věcí.

To bylo dobré rozhodnutí. Protože v Příručce k určování všech magických a nemagických druhů od Hůlky-Krápotové stojí, že věžeňským obrům by se nikdo neměl pošklebovat – a tohle byl jeden z nich. Věžeňští obři neznají žerty, mají však sklon k zachvatům zuřivosti. Podobně jako Oskarova učitelka matematiky paní Krausová.

„Búúúú!“ zaburácel znovu obr a ukázal na malého chlapce, který si prve hrůzou přetáhl deku přes hlavu. Postel pod ním poskakovala, jak se strachy třásl.

Oskara se zmocňoval strach, že se zmýlil. Přál si snad špatně? Nedostal se snad do Dračí hory, ale někam jinam? Jako urozený a daleko široko obdivovaný rytíř se tedy zrovna necítil.

„Ale no tak, Drobku! Proč tak zhurta? Takhle se přece hosté nevítají!“ ozval se za ním jasný, jemný hlas a následovalo zachichotání. „Tak jim leda naženeš strach!“

Ve dveřích se objevil malý muž, jen asi o dvě hlavy větší než Oskar. Měl na sobě bílý oblek pošíť drahými kameny, bílé zuby a malé, lstivé oči zářily jako o závod. Vlasy měl bílé jako sníh a tak husté, že je zlaté spony sotva držely učesané. V ruce držel bílou hůlku, na jejíž špičce se třpytil velký zelený drahokam. Hůlka byla skoro stejně velká jako on a zřejmě sloužila k tomu, aby se s ní točilo. To totiž malý muž dělal a přitom se usmíval od ucha k uchu. S rozpřaženými pažemi vkročil dlouhým krokem do pokoje, který se zanedbaností vůbec nehodil pro mužovo vystoupení.

„Buďte srdečně vítáni v Dračí hoře na Zlatém návrší, urození rytíři!“ oslovil je mužík rozjásaně a v Oskarovi strach zvolna opadal. „Jak jistě tušíte, jsem ten slavný, jedinečný a nezaměnitelný Tychooo Bělostnýýý! Povoláním ceremoniář Jejího Veličenstva královny Dračí hory!“

Tycho Bělostný se vyčkávavě rozhlédl.

Oskar na něj zaraženě zíral.

Malý kluk s otevřenou pusou vykoukl přes okraj deky přitážené pod bradu a zase ji přetáhl přes hlavu.

Ceremoniáři zmrzl úsměv na rtech.

„Očekával jsem potlesk,“ promluvil trochu našťavaně. „Ale dobře. Zřejmě vás trochu přemohl pohled na mě.“ Tycho

štípl teď úplně zaraženého Oskara do tváře, bleskově se otočil na podpatku a obrátil se k plavým kudrnám malého kluka. „A co je s naším hrdinným mladým rytířem?“ Dvěma skoky se přenesl k posteli a strhl deku. „Budte srdečně vítán, malý rytíři!“

Chlapec potichu vzlykal a sotva se odvážil otevřít oči.

„Drobku! Prosím, postav ho!“ přikázal Tycho a obr se s mumláním dal do pohybu. Chytil chlapce, který se schoulil do klubička a v červenobílém oblečení vypadal jako vajíčko s překvapením, a postavil ho vedle Oskara. Malému se hned podlomila kolena. Oskar ho rychle zachytil a podepřel, aby se udržel na nohou.

„Dobry?“ zeptal se. Kluk jen přikývl. Zelenýma očima se na Oskara vděčně podíval. Tycho před nimi procházel sem a tam a pozoroval je.

„Jak víte, jsem nejen královniným ceremoniářem, nýbrž i – a to říkám ve vsí skromnosti –,“ poznamenal neskromně, „také nejlepším vynálezcem rytířských jmen. Ze všech, které Její Výsost měla za poslední staletí!“

„Vynálezce jmen?“ zeptal se Oskar.

„Samozřejmě. Jmen pro rytíře. Vy jste teď dračí rytíři. A ti dostávají nová jména. Vhodná super jména,“ vysvětlou-

val Tycho. Dostat nové super jméno by se Oskarovi líbilo. Protože Beránek bylo tak nanejvýš průměrně, případně vůbec super.

Tycho se zastavil před mladším chlapcem. „Od této chvíle se budeš jmenovat... hmmm...“ zamyslel se. „Jsi malý a obratný. Umíš zacházet s nožem?“

„Sám si mažu chleba na svačinu,“ odpověděl kluk tiše, ale hrdě.

„Dobře. Dóóóobře,“ Tycho spokojeně pokýval hlavou. „Ty jsi dračí rytíř Žabikuch Blesk Nebojácny!“

„Ale já se jmenuju Florian.“

„Teď už ne,“ odbyl ho Tycho.

„Taky mi říkají Flo.“

„Já ne,“ odsekl Tycho a obrátil se k Oskarovi. Důkladně si ho prohlížel. Od hlavy k patě. Oskar se snažil stát rovně a vypadat silně. Dračí rytíř King Kong by například znělo docela dobře, ne?

„A ty jsi...“ začal Tycho a otáčel se stále rychleji na podpatku, až se náhle zastavil a dopověděl: „... dračí rytíř Médá Medák!“

„Cožééé?“ uniklo Oskarovi a proklínal tetku Betku i svou hloupost obléknout si pyžamo s medvídkem mlsajícím med

